

РЕШЕНИЕ

№ 5513

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Т.
като разгледа докладваното от Гюлсевер Сали Въззивно гражданско дело № 20221100505873 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

С решение от 06.02.2022 г., постановено по гр. дело № 890/2019 г. по описа на Софийския районен съд, 46 състав ответникът Д. К. е осъден да заплати на „И.*****“ ЕООД на основание чл. 55, ал.1, пр. 3 ЗЗД сумата от 2 500 лв., представляваща заплатена цена по развален договор за изработка – стойността на платен и неизвършен ремонт и поправка на машина MER за производство на бигли, модел А6-67, марка MER – E27, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска – 25.06.2018 г. до окончателното изплащане на вземането, като е отхвърлен искът за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 7 000 лв.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ответника Д. К. в осъдителната част с оплаквания за неправилност поради противоречие с материалния закон и необоснованост. Въззивникът поддържа, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че отговорност за изпълнението носи единствено ответникът, тъй като съгласно чл. 261 , ал. 3 ЗЗД изпълнителите носят солидарна отговорност. Заявява, че възложената на изпълнителя работа е била приета от възложителя без възражения. При това положение въззивникът излага становище, че шестмесечният срок по чл. 265, ал. 3 ЗЗД за разваляне на договора е бил изтекъл към 31.12.2015 г. Въззивникът счита, че съгласно чл. 55, ал. 1, пр. второ и трето ЗЗД ищецът следва да докаже при условията на пълно и главно доказване, че основанието, е отпаднало или не се е осъществило. Предвид изложеното въззивникът моли

първоинстанционното решение да бъде отменено в обжалваната част и предявените от ищеца искове бъдат отхвърлени в цялост.

В срока по чл. 263 ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца „И.*****“ ЕООД.

Съдът, като прецени становищата на страните и обсъди представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

При извършена проверка по реда на чл. 269, ал. 1 от ГПК въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В отхвърлителната част решението не е обжалвано и е влязло в сила. Ето защо съдът дължи произнасяне по същество на спора в рамките на доводите, заявени с въззивната жалба, съгласно нормата на чл. 269, предл. 2-ро от ГПК.

Районният съд е бил сезиран с обективно кумулативно съединени искове с правно основание по чл. 265, ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 87, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД.

Ищцовото дружество „И.*****“ ЕООД твърди, че с ответника Д. К. са сключили договор за извършване на ремонт и поправка на собствено на дружеството машина МЕР за производство на бигли. Твърди се, че дружеството е заплатило авансово суми в размер на общо 7 000 лв. в периода от 12.04.2014 г. до 20.01.2016 г. С уточнителна молба от 5075333/17.06.2020 г. ищецът е заявил, че ответникът е поел задължение да напише нов софтуер, да направи програмно управление, да окомплектова електрониката, така че тя да работи с написания софтуер. Според ищеца ответникът е доставил софтуера и е монтирал табло за управление, които обаче не са довели до възможност машината да бъде въведена в експлоатация. Твърди, че договорът е бил развален поради безполезността на изпълнението от страна на изпълнителя и дългия период на забава. Предвид така изложеното претендира връщане на даденото по договора в размер на 7 000 лв., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното погасяване на вземането.

С подаденият отговор на исковата молба ответникът на първо място е направил възражение за местна подсъдност на основание чл. 105 ГПК, в резултат на което делото е изпратено по подсъдност на Софийския районен съд. Ищецът оспорва да е праснал оферта на ищеца за сключване на договор, въпреки това посочва, че през 2014 г. между страните е имало устни договорки той да извърши написване и тестване на софтуер на контролера на машина. Ответникът посочва, че ремонтът на машината е започнал след заплащане на авансови суми за закупуване на материали през пролетта на 2014 г. и е приключил за около осем седмици. Ответникът твърди, че този ремонт е бил завършен, одобрен и приет от възложителя в срок. Според ответника през 2015 г. по възложение от страна на ищцовото дружество

ответникът е извършвал допълнителни дейности по ремонтване и тестване на машината, която работа същи е била приета от възложителя. Поради изложеното ответникът оспорва претенциите на ищеца и моли същите да бъдат отхвърлени.

По делото са събрани писмени и устни доказателствени средства. Пред първоинстанционният съд са разпитани свидетелят К.В., който споделя, че с ответника са поели ангажимент да извършат ремонт на машина МЕР, като ответникът е отговарял за направа на софтуера, а свидетелят за направа на хардуера. Свидетелят посочва, че машината е работила, но е давала грешки. Според свидетеля проблемът може да е бил хардуерен, но може да е бил и софтуерен и не може да каже категорично.

От своя страна свидетелят К.В. споделя, че процесната машина е работила, но е имало проблем с размера на произведените бигли. Свидетелят споделя, че знае от ответника, че впоследствие грешките са били отстранени и машината е тръгнала.

Видно от приложена към делото разпечатка на електронно писмо, както и приобщените към делото разходни касови ордери, в периода 2014-2016 г. ищецът и ответникът са се намирали в договорни отношения, които на базата на твърденията в исковата молба и отговора на исковата молба и свидетелските показания на разпитаните свидетели, следва да бъдат квалифицирани като договор за изработка по смисъла на чл. 258 ЗЗД. Съгласно новелата на чл. 258 ЗЗД, с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна, а последната - да заплати възнаграждение. Той е неформален, консенсуален, двустранен и възмезден договор /Решение № 1278 от 10.07.1997 г. по к. гр. д. № 1648 / 1996 г. на Върховен касационен съд/. В настоящия случай между страните не е спорно, че чрез устни договорки са постигнали съгласие изпълнителят да изпълни ремонт на машина МЕР, а възложителят да заплати съответно възнаграждение.

Спорно между страните е дали така сключеният договор е бил изпълнен, като ищецът възложител твърди, че договорът е развален поради неизпълнение от страна на ответника - изпълнител. Обратно, ответникът твърди, че работата е изпълнена и приета в срок.

Разпоредбата на чл. 264 ЗЗД предвижда, че поръчващият е длъжен да приеме извършената съгласно договора работа. При приемането той трябва да прегледа работата и да направи всички възражения за неправилно изпълнение, освен ако се касае за такива недостатъци, които не могат да се открият при обикновения начин на приемане или се появят по-късно. За такива недостатъци поръчващият трябва да извести изпълнителя веднага след откриването им. Ако не направи такива възражения, работата се счита за приета, т.е. за одобрена, както разпорежда уредената в чл.264, ал.3 ЗЗД необорима презумпция. Одобряването на работата обуславя невъзможността за поръчващия да реализира отговорността на изпълнителя по чл. 265, ал. 1 ЗЗД, като иска поправяне на работата, заплащане на разходите, необходими за поправката или да иска намаляване на възнаграждението /Решение № 1100 от

04.07.2003 г. по гр. д. № 1876/2002 г., V г. о. на ВКС, докладчик съдия Таня Върбанова/.

Ако отклонението от поръчката или недостатъците са толкова съществени, че работата е негодна за нейното договорно или обикновено предназначение, поръчващият може да развали договора./чл. 265, ал. 2 ЗЗД/. За да упражни правото си по чл. 265, ал. 2 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че отклонението от поръчката или недостатъците са толкова съществени, че работата е негодна за нейното договорно или обикновено предназначение. Съдът намира за процесните отношения да не намира приложение нормата на чл. 265, ал.2 ЗЗД, тъй като от събраните доказателства не може да се направи извод, че изработеното е с такива недостатъци, които не могат да бъдат отстранени, и толкова отклоняващо се от възложеното, че да е негодно за договореното и обикновено предназначение.

Разваляне на договора е допустимо, ако недостатъците са толкова съществени, че работата е негодна за нейното договорно или обикновено предназначение. Когато възложената работа е извършена с недостатъци, за възложителя се поражда потестативното право да избере една от алтернативно предвидените в чл. 265, ал. 1 ЗЗД възможности: 1/ отстраняване на недостатъците; 2/ заплащане на разходите, необходими за отстраняването им; 3/ намаляване на възнаграждението. Отговорността на изпълнителя и правата на възложителя са обусловени от характера на недостатъците и отражението им върху годността на изработеното. Съобразно разпоредбата на чл. 265, ал. 2 ЗЗД възложителят има право да развали договора за изработка с едностранно волеизявление само когато недостатъците са толкова съществени, че правят изработеното негодно за обикновеното или предвиденото в договора предназначение. В този случай е налице пълно неизпълнение. За да се приеме, че недостатъците са съществени, е необходимо да се извърши преценка не само дали правят изработеното негодно за договорното или обикновеното му предназначение, но и дали същите са неотстраними, дали създават сериозни затруднения или отстраняването им е технически невъзможно или икономически нецелесъобразно / Решение № 157 от 8.11.2010 г. на ВКС по т. д. № 1135/2009 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Емилия Василева/.

В настоящия случай дори да се приеме, че действително не се е стигнало до окончателно ремонтиране и въвеждане в експлоатация на машина МЕР, то не се установява това да се дължи на софтуерен проблем, за отстраняването на който се е задължил ответникът. Напротив, в депозираната от ищеца уточнителна молба от 5075333/17.06.2020 г. се посочва, че договорът с ответника е бил сключен за написване на нов софтуер и направа на програмно управление на машината, като в т. 6 изрично се заявява, че ответникът е доставил софтуера и е монтирал табли за управление, които обаче не са довели до въвеждане на машината в експлоатация. Този извод се подкрепя и от събраните по делото свидетелски показания на свидетеля К.В., който споделя, че с ответника са поели ангажимент да извършат ремонт на машина МЕР, като ответникът е отговарял за направа на софтуера, а

свидетелят за направа на хардуера. Свидетелят посочва, че машината е работила, но е давала грешки, като конкретният проблем не е бил установен дали е хардуерен или софтуерен. Тоест по делото не се доказва, че е налице неизпълнение на договорните задължения, поети от ответника.

При тези доводи съдът намира, че изпълнителят ответник е изправна страна по договора и възложителят - ищец няма потестативно право едностранно да развали същия, и изявлението му, отправено с настоящата искова молба не проявява твърдения ефект за разваляне на договора с обратно действие във връзка с чл. 88, ал. 1, предл. 1 -во ЗЗД, и даденото по същия не е дължимо обратно по правилата на неоснователното обогатяване и конкретно чл. 55, ал.1, предл. трето ЗЗД, а предявения на това основание иск следва да бъде отхвърлен в цялост като неоснователен.

Разпоредбата на чл. 266, ал.1, изр. 1 ЗЗД задължава поръчващият да заплати възнаграждението за приетата работа. По делото се установява, че с РКО от 16.07.2014 г. на стойност 1 000 лв. – аванс за ремонт машина МЕР; от 30.04.2015 г. на стойност 600 лв. за машина МЕР; от 08.05.2015 г. на стойност 150 лв. за ремонт на МЕР; от 29.05.2015 г. на стойност 250 лв. за ремонт на МЕР - окончателно; от 21.05.2015 г. на стойност 500 лв. за ремонт на МЕР и от 05.11.2015 г. на стойност 200 лв. за аванс за автоматизация на ръчен бигляр или общо ответникът е получил сумата от 2700 лв.

Уважаването на иска с правно основание чл. 55, ал.1, предл. трето ЗЗД, вр. чл. 265, ал. 2 ЗЗД е обусловено от установяването по делото на кумулативното наличие на следните предпоставки: получаване от ответника на престация по двустранния договор, надлежно възникнало и упражнено от ищеца потестативно право за едностранно разваляне на договора, и приложимост на предложението първо на чл. 88, ал.1 ЗЗД - обратно действие на развалянето.

В настоящия случай не се установява да са налице предпоставките на чл. 265, ал. 2 ЗЗД за разваляне на договора, поради което не е налице и хипотеза за връщане на даденото на отпаднало основание. Сумата от ответника е получена на годно правно основание, а именно чл. 266, ал.1, вр. чл. 258, ал. 1 ЗЗД и не подлежи на връщане.

Поради разминаване на крайните изводи на двете съдебни инстанции първоинстанционното решение следва да бъде отменено в обжалваната част, като същото следва да се ревизира и в частта за разноските.

По разноските:

За първоинстанционното производство на ответника са присъдени разноски в размер на 385,71 лв., съобразно неоснователната част на иска, като за разликата до пълния размер от 600 лв. претенцията е отхвърлена.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да заплати на ответника разноски в размер на още 214,29 лв. за първоинстанционното производство, а за въззивната инстанция дължи разноски в размер на общо 650 лв., от които 600 лв. адвокатско

възнаграждение и 50 лв. за държавна такса.

Така мотивиран, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 06.02.2022 г., постановено по гр. дело № 890/2019 г. по описа на Софийския районен съд, 46 състав **в обжалваната част.**

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „И.*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Костинброд, ул. „*****“ срещу Д. Б. К., с адрес: гр. София, ж.к. „*****“, ***** иск с правно основание по чл. 265, ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 87, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД за заплащане на сумата от 2 500 лв., представляваща заплатена цена по развален договор за изработка – стойността на платен и неизвършен ремонт и поправка на машина МЕР за производство на бигли, модел А6-67, марка МЕР – Е27, ведно със законната сума, считано от датата на предявяване на иска – 25.06.2018 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „И.*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Костинброд, ул. „*****“ да заплати на Д. Б. К., с адрес: гр. София, ж.к. „*****“, ***** сумата от 864,29 лв. – разноси за първоинстанционното и въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок, считано от съобщаването му на страните, при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____